

[Henry Christensen.]

forudsætningen for i det lange løb at sikre høj beskæftigelse, øget velstand og grundlaget for en lang række opgaver vedrørende socialpolitikken, uddannelsespolitikken, trafiksektoren og meget andet.

Jeg har naturligvis med interesse lyttet til de synspunkter, som hr. Per Hækkerup gjorde gældende på sit partis vegne, vedrørende de økonomiske midler, man ville anvise, men jeg er ikke særlig overbevist om rigtigheden af i hvert fald en række af dem. Skal jeg vurdere nogle af de punkter, der nu ligger fremme for os i den socialdemokratiske politik vedrørende økonomien, er der altså for det første et stærkt angreb på finanspolitikken. Man har sommeren igennem ført en voldsom kritik af de gennemførte afgifter, af kildeskatteudskrivningen, af beskatningen i det hele taget, og samtidig har man peget på en lang række yderligere udgifter, man ønskede gennemført.

For det andet ser jeg nu, at man ønsker genindført obligationsrationeringen, og hr. Per Hækkerup begrundede det med, at man vil forbeholde den for knappe kapital til vigtige erhvervsinvesteringer. Ja vel, men hvad betyder det sagt på dansk? Det betyder altså, at man vil beskære boligbyggeriet. Det må være det, der bliver virkningen deraf. Hvorfor siger man så ikke det? Og hvorfor tror man, at det bare nytter igen at lappe på symptomerne?

Eller man foreslår for det tredje, at vi skal have en forskellig rentepolitik. Hvad betyder det? Det betyder, at man skal lade nogle bære en mindre byrde gennem renten og altså andre bære en tilsvarende højere byrde af det generelt høje renteniveau, som udlandet har påtvunget os.

For det fjerde foreslår man, at vi nu skal have en statslig investeringsbank, og man nævner andre tanker om statsindseende og statskontrol i forhold til erhvervslivet. Det betyder altså, at man ønsker en dirigering på en række områder af erhvervslivet. Jeg må sige, at det naturligvis er skuffende, at det er sådanne synspunkter, socialdemo-

kratiet kommer frem med. Jeg kan meget vel se ligheden med en række af de synspunkter, som kom frem under den socialdemokratiske kongres i Sverige for nylig, men jeg synes, de er uden realpolitisk erkendelse af Danmarks forhold og også af de politiske forhold her i landet, hvis man vil et sagligt samarbejde og skabe resultater i fællesskab.

Vi tror, at kræfterne i høj grad kommer til at samle sig om en styrkelse af de indkomstpolitiske muligheder. Her vil ikke alene regering og folketing, men også en række af de store organisationer stå med et ansvar. Vi tror videre, man målbevidst må søge opsparingen fremmet med det formål at gøre flest mulig til deltagere heri. Der er kun én vej til øget opsparing, nemlig at vi bruger lidt mindre af vor fremtidige indtægt og sparer lidt mere op, men der findes ikke et enkelt tryllemiddel til at nå dette resultat. Først og fremmest må den frivillige opsparing stimuleres. Finansministeren og regeringspartierne arbejder energisk hermed. En af de bedre ideer er hr. Jens Foged kommet med, idet han har foreslået en ordning administreret over kildeskattesystemet, men realistisk må vi se i øjnene, at også andre midler må tages i anvendelse. Her tænker vi først og fremmest på krav om en større egenindsats, når man ønsker de kapitalkrævende goder erhvervet. Det gælder ikke mindst inden for boligsektoren. På to områder må situationen, tror jeg, her vurderes. Skal vi yde en lidt større del af opsparingen selv til vor egen bolig, eller skal systemet i yderste fald stadig være, at andre skal spare 97 pct. op for os, at låntagerne kun betaler 6½ pct. i rente, og staten, altså andre, resten, og at afdrags-tiden skal kunne løbe op til 60 år? Skal vi derudover stadig have 3½ milliard kr. i årlig subsidiering til vort boligforbrug?

Derudover har statsministeren givet tilsagn om også at ville drøfte en øget opsparing gennem offentlige fonde. Afgørende for en liberal regering og en liberal politik er det naturligvis så at sikre, at en sådan